

РЕШЕНИЕ

№ 5085

гр. София, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Георги Кацаров

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20231100502867 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 22.12.2022 г. по гр.дело № 30184/22 г., СРС, II ГО, 78 с-в е **осъдил** ответника ЗД „Е.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1592, бул. „***** да заплати на ищеца ЗАД „А.Б., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „*****”, на основание чл. 411 от КЗ, сумата от 1 292,45 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 07.06.2022 год. , до окончателното изплащане на сумата, като **отхвърля** иска в останалата част до пълния предявен размер от 2 713,27 лв. **Осъдил** е ответника ЗД „Е.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1592, бул. „***** да заплати на ищеца ЗАД „А.Б., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „*****”, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 403,67 лв. деловодни разноски. **Осъдил** е ищеца ЗАД „А.Б., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „***** да заплати на ответника ЗД „Е.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1592, бул. „*****”, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от 175,42 лв. деловодни разноски.

Решението, в частта, в която са уважени предявените от ответника искове за размера от 1292,45 лв. е обжалвано с въззивна жалба от ответника ЗД „Е.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1592, бул. „*****, представлявано от изпълнителните директори Е.И. и Р.Б., чрез пълномощника юрисконсулт С. с мотиви, изложени в жалбата. Твърди се, че Първоинстанционният съд правилно е приел в мотивите на постановеното съдебно решение, че съгласно събрания доказателствен материал не се установява, че процесното ПТП е настъпило в периода на застрахователно покритие на сключената при ищеца имуществена застраховка „Каско“ на МПС. Но съдът неправилно е приел, че макар ищецът да е заплатил обезщетение извън периода на застрахователно покритие, то това не отрича правото му на суброгация, тъй като всяко прието от застрахователя плащане е валидно за него и го обвързва, ако не му се противопостави веднага след узнаването. Изводите на съда са на основание разпоредбите на чл. 301 от ТЗ относно мнимото представителство, според който мнимопредставляваният търговец се счита, че потвърждава сделката, ако не ѝ се противопостави веднага след узнаването. И след като ищецът е приел да плати обезщетението, то на него не може да се правят възражения от ответника, различни от тези, свързани с механизма на ПТП и договора по задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите. Счита тези изводи за неправилни и незаконосъобразни. Твърди, че съгласно събрания в хода на производството доказателствен материал се установява, че процесното ПТП не е настъпило в периода на застрахователно покритие на сключената при ищеца имуществена застраховка „Каско“ на МПС. Видно от сключената при ищеца имуществена застраховка за МПС „Фолксваген Пасат“ периодът на застрахователно покритие е от 04.07.2021 г. до 03.07.2022 г. Съгласно представения ДКП водачите са постигнали съгласие, че произшествието е настъпило на 05.06.2020/2021 г. Съгласно Уведомлението за щета, в противоречие с ДКП, ПТП е настъпило на 05.07.2021 г. , с непосочени друго МПС, механизъм и местопроизшествие, или каквито и да било данни, които да установяват еднаквост на двете събития. Още повече уведомлението представлява частен диспозитивен документ, съдържащ изгодни за водача факти, който няма доказателствена стойност и обвързващо действие за съда. Съгласно отговорите на вещото лице по допуснатата, приета и неоспорена САТЕ, отразени в Протокол от проведено открито съдебно заседание от 13.10.2022 г., експертът е

заявил, че ПТП е от 05.06.2021 г. предвид съставения ДКП. Съгласно показанията на поискания от ищеца свидетел Х.М., последният заявява, че ПТП е настъпило юни месец 2021 г., като не помни точна дата. Освен това, потвърждава, че е съставил ДКП на местопроизшествието с другия водач. Самият водач сочи неизгодни за него факти, които са в разрез с попълненото от него Уведомление за щета, където е отразил, че събитието е настъпило на 05.07.2021 г., която дата точно попада в периода на застрахователното покритие по застраховката, сключена при ищеца. Съгласно показанията на поискания от ответника свидетел И.Т., последната СОЧИ различна дата на ПТП - 19.07.2021 г., като впоследствие потвърждава, че е участвала в съставянето на ДКП. При тези данни и от събрания доказателствен материал се прави извод, че събитието е настъпило на посочените в ДКП дата и месец, а именно 05.06., като за година следва да се приеме 2021 г. Следователно в първонстанционното производство безспорно се установи, че процесното ПТП е настъпило на 05.06.2021 г., извън периода на застрахователно покритие по имуществената застраховка от 04.07.2021г. до 03.07.2022 г., сключена при ищеца. като към момента на настъпване на събитието не е била налична валидна. Ето защо, в процесния случай липсва един от елементите на фактическия състав, правопораждащ суброгационното право на ищеца, а именно: валидно застрахователно правоотношение по сключената имуществена застраховка към момента на настъпване на процесното ПТП. Ответното дружество е възразило своевременно - още с отговора на исковата молба, поради което и липсва основание отговорността му да бъде ангажирана за извършеното от ищеца плащане извън периода на застрахователно покритие.

Неправилни и необосновани са и изводите на съда относно приложимостта на разпоредбите относно мнимото представителство - чл. 301 от ТЗ. В случая е налице специална правна уредба в чл. 411 от КЗ, която дерогира общата уредба в ТЗ, /арг. от чл. 343, ал. 2 от КЗ/, тъй като е налице специален фактически състав относно правото на суброгация на ищеца. В случая липсва елемент именно от този фактически състав, поради което и правото на суброгация не може да се породи. В никакъв случай не може да се направи извод, че плащането извън периода на застрахователно покритие представлява проява на мнимо представителство или действие без представителна власт. Освен това, никъде в производството не е твърдяно наличие на действия без представителна власт, извършени от името на ищеца. Още повече единствено ищецът

има право да се позове на последните или да ги оспори. Допълнително, съгласно трайната практика на ВКС по приложението на чл. 301 от ТЗ е прието, че потвърждаване би било налице само, ако търговецът не се противопостави веднага след узнаването на действието, извършено от негово име без представителна власт. Въпросът в кой момент търговецът, по отношение на когото се търси приложението на чл. 301 ТЗ, е узнал за извършеното без представителна власт действие е от фактическо, а не правно естество и следва да бъде обсъден именно в хода на производството. Освен това, след като процесното ПТП е настъпило извън срока за застрахователно покритие по сключената имуществена застраховка при ищеца, то последното не представлява застрахователно събитие и ищецът не дължи изплащане на застрахователно обезщетение.

Моли съда да отмени процесното решение в частта, в която са уважени предявените от ищеца искове за размера от 1292,45 лв. и да бъде постановено ново, с което предявените искове да бъдат отхвърлени изцяло. Претендира присъждане на разноски за първата и въззивна инстанции.

Въззиваемият/ищец ЗАД „А.Б., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „*****“, чрез пълномощника АД „А..Д., Р.Г. и С.“, адвокат С. М. от САК, със съдебен адрес: гр.София, ул.“*****“ оспорва въззивната жалба. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 516 лв. с ДДС.

Съдът приема, че въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявен е иск с правно основание чл.411 КЗ от ЗАД „А.Б. срещу ЗД „Е.“ АД.

Ищецът ЗАД „А.Б. твърди, че на 05.07.2021 г. е реализирано ПТП с участието на МПС марка „Фолксваген Пасат” с рег. № ***** управлявано от съответния водач и МПС марка „Форд Фиеста” с рег. № *****, управлявано от съответния водач. Твърди, че причинител на ПТП е водачът на МПС марка „Форд Фиеста” с рег. № *****. МПС марка „Фолксваген Пасат” с рег. № ***** е бил застрахован имуществено при ищеца със застрахователна полица, валидна към момента на ПТП. При ищеца е образувана, във връзка с ПТП-то, преписка по щета, по която са репарирани вредите от ПТП, чрез плащане на сумата от 2 698,27 лв. За причинителя на ПТП е имало договор срещу гражданска отговорност със застраховател ответника ЗД „Е.” АД, валиден към момента на ПТП. Ищецът е поканил ответника да плати изплатената от ищеца сума в размер на 2 698,27 лв., увеличена с 15 лв. ликвидационни разноси, или общо 2 713,27 лв., но ответникът не заплатил нищо. Ето защо, моли присъждането на сумата от 2 713,27 лв., ведно със законната лихва от подаването на исковата молба до окончателното плащане на сумата, както и разноси.

Ответникът ЗД „Е.” АД оспорва изцяло предявения иск.

От приетите по делото доказателства се установява, че през лятото на 2021 г. е реализирано ПТП с участието на МПС марка „Фолксваген Пасат” с рег. № ***** управлявано от съответния водач и МПС марка „Форд Фиеста” с рег. № *****, управлявано от съответния водач. Причинител на ПТП е водачът на МПС марка „Форд Фиеста” с рег. № *****. МПС марка „Фолксваген Пасат” с рег. № ***** е бил застрахован имуществено при ищеца със застрахователна полица, валидна към момента на ПТП. При ищеца е образувана, във връзка с ПТП, преписка по щета по която са репарирани вредите от ПТП, чрез плащане на сумата от 2 698,27 лв. За причинителя на ПТП и към датата на ПТП е имало договор гражданска отговорност със застраховател ответника който е бил валиден към момента на ПТП. Ищецът е поканил ответника да плати изплатената от ищеца сума в размер на 2 698,27 лв., увеличена с 15 лв. ликвидационни разноси, общо 2 713,27 лв., но плащане не последвало от ответника.

От правна страна:

Разпоредбата на чл.411 от КЗ урежда право на застрахователя, изплатил застрахователно обезщетение по имуществена застраховка, да встъпи в

правата на застрахования срещу застрахователя на деликвента по застраховка „Гражданска отговорност“, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направените за неговото определяне. Основателността на предявения иск се обуславя от доказване на право пораждащ фактически състав, включващ следните елементи: - 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане, сключен между ищеца като застраховател и собственика на увредения в резултат на ПТП автомобил, 2/ заплащане на застрахователното обезщетение от ищеца-застраховател на застрахования в изпълнение на сключения между тях договор, 3/ отговорност на предизвикалия ПТП водач по чл.45, ал.1 ЗЗД, възникнала при осъществяване изискуемите елементи на непозволеното увреждане-деяние, противоправност, настъпили в причинна връзка с деянието вреди и вина, която по арг. от чл.45, ал.2 ЗЗД се предполага,

Настоящата инстанция приема, че по делото са налице всички основания на цитираните норми.

Първият и основен спорен момент е към датата на процесното ПТП дали е бил налице валиден договор за имуществено застраховане, сключен между ищеца като застраховател и собственика на увредения в резултат на ПТП автомобил. Между страните е спорна датата на ПТП-то, отнесена към периода на валидност на договора КАСКО с ищеца, който е валиден за периода 04.07.2021 г. - 03.07.2022 г. Ответникът прави възражение, че ищецът е заплатил обезщетение без да е обвързан със застрахователен договор КАСКО - съответно, че няма право на суброгация. В протокола за ПТП е изписано, че то се е случило на 05.06.2020 г., като е извършена поправка на годината на 2021 г. Съгласно Уведомлението за щета, в противоречие с ДКП, ПТП е настъпило на 05.07.2021 г., с непосочени друго МПС, механизъм и местопроизшествие, или каквито и да било данни, които да установяват еднаквост на двете събития. Първоначално вещото лице отразява в САТЕ, че датата е 05.07.2021 г. и няма данни да става въпрос за две събития, а в о.с.з. сменя твърдението си, като сочи за дата 05.06.2021 г., защото така е отразено в ДКП. Разпитаният по делото свидетел на ищцовото дружество водачът на пострадалото МПС Х.М. заявява, че ПТП-то е настъпило месец юни 2021 г., че ДКП е изготвен от страните след настъпване на ПТП на място, но не помни точно датата на ПТП. По делото е представено и прието Уведомлението за

щета по застраховка КАСКО, подписано от свидетеля М., който посочва като дата на ПТП 05.07.2021 г. Разпитаният по делото свидетел на ответното дружество деликвентна И.Т. заявява, че на 19.07.2021 г. при управление на МПС „Форд Фиеста“ е блъснала кола спряла на светофара. Двамата са изготвили ПТП и са го подписали, като на свидетеля не е бил зададен въпрос за датата на ПТП-то. При тези данни въззивната инстанция приема, че датата на въпросното ПТП е 05.07.2021 г. В ДКП е допусната техническа грешка, като е посочена за дата 05.06. и е сгрешена и годината, поправена от 2020 г. на 2021 г.

Ето защо, за ищеца е възникнало спорното материално право за регресно вземане, тъй като по силата на договора за имуществена застраховка и на основание чл. 411 от КЗ ищецът е встъпил в правата на собственика на увредения автомобил срещу застрахователя на ответника, като причинител на вредата, с оглед на заплатеното застрахователно обезщетение.

Размерът на дължимото застрахователно обезщетение се определя към момента на настъпване на застрахователното събитие и зависи от причинените вреди. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната стойност на увреденото имущество, а действителната стойност не може да бъде по-голяма от пазарната му стойност /пазарната му цена/ към деня на настъпването на събитието. В конкретния казус размерът не се оспорва.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. На основание чл.271, ал.1, изр. I ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, въззивникът следва да заплати на въззиваемото дружество адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 515 лв. с ДДС, като размерът е определен съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения предвид направеното възражение за прекомерност.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 22.12.2022 г. по гр.дело № 30184/22г. на СРС, II ГО, 78 състав в обжалваната част.

ОСЪЖДА ЗД „Е.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1592, бул. „****”, представлявано от изпълнителните директори Е.И. и Р.Б., чрез пълномощника юрисконсулт С. да заплати на ЗАД „А.Б., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „****”, чрез пълномощника АД „А..Д., Р.Г. и С.“, адвокат С. М. от САК, със съдебен адрес: гр.София, ул.“***** разноси за въззивната инстанция във вид на адвокатско възнаграждение в размер на 515 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____